కథా-కమామిషు

నండూరి పార్థసారథి

పరిచయం :—

రాంబాబూ! ఇలారా! అలా నిలబడు. ఏదీ కాస్త చిరునవ్వు పెట్టు. నిన్ను మా పాఠకులకి పరిచయం చెయ్యాలి. అబ్బే! ఏం లేదండీ. మా రాంబాబుని కాస్త మీకు పరిచయం చేదామని. ఎందుకంటే మా రాంబాబు ఆంధ్ర ప్రజానీకానికి తప్పకుండా పరిచయం కాదగినవాడు. ఇతన్నిగురించి వర్ణించి చెప్పవలసిందే కాని ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే అలవి కాదు. అచ్చగా ఏ బారిష్టర్ పార్వతీశం లాగానో, 'పక్కింటి అమ్మాయి' లో సుబ్బారాయుడిలాగానో వుంటే యింత పెద్దగా కథ రాయవలసిన అవసరం వుండేది కాదు. ఒక్కమాటలో వాళ్ళలాగా వుంటాడు అని వూరుకుందును. మీరూ, "ఓహో అలాగా" అని చప్పున అతని చిత్రాన్ని ఊహించుకునేవారు. ఈ మధ్య యిద్దరుముగ్గురు రాంబాబుల ఛాయలు పత్రికల్లో కనిపించాయి గానీ కనీసం అలాగైనా వుంటే నేనీ కథ రాసేవాణ్ణి కాదు. వాళ్ళందరికీ అతీతుడు ఇతను. పోనీ పేరైనా మారుద్దామనుకున్నాను. పాపం అతని తల్లిదండ్రులు ఏనాడు పెట్టుకున్నారో ఆ ముచ్చటైన పేరు. ఆ పేరు తప్ప మరోపేరు అతకదు అతనికి. తీరా యితని కథంతా చెప్పిన తరువాత "ఓస్ యింతేనా, యీ లక్షణాలు చాలమందిలో చూశాం" అంటారు మీరు. నేననేదీ అదే. ఈ లక్షణాలు చాలామందిలో చూడగలం. కానీ ఒక్కడిలో చూడగల్గటమే గొప్ప. ఇతను రాంబాబు. ఇతను చేసేవన్నీ రాంబాబు పనులు. అన్ని పనులలోనూ 'రాంబాబుతనం' ఉట్టిపడుతూ వుంటుంది. అతని వస్తువులన్నింటిమీదా రాంబాబు ముద్ర గట్టిగా కనిపిస్తుంది. లోకంలో ప్రతి వ్యక్తిలోనూ 'రాంబాబుతనం' అంతో యింతో వుంటుంది. అయితే మూర్తీభవించిన 'రాంబాబుతనం' మా రాంబాబు. అతని మిత్రబృందం, అతని కాలక్షేపాలు, అతను చుట్టూ కల్పించుకున్న వాతావరణం అంతా 'రాంబాబుతనం' గుబాళిస్తూ వుంటుంది. సరే! రాంబాబు జీవితంలో ఎంత హాస్యస్రష్ట అయితేనేం, యీనాటికి నా కథకు నాయకుడై కూర్చున్నాడు. సరే యీ సోదిఅంతా దేనికి? ఇక అసలు రాంబాబుని గురించి చెప్తా వినండి.

నాయకుణ్ణి కథలో ఎలా ప్రవేశ పెట్టాలో తెలీటంలేదు. అందులో రాంబాబులాంటి నాయకుడి సమగ్రస్వరూపం చిత్రించ పూనుకోవడం సాహసమే. శిల్పి తన శిల్పాన్ని పోతపోసే ముందు ఎత్తు, లావు అన్ని కొలతలూ కొలుచుకుని అస్తిపంజరాన్ని నిర్మించుకుని, అప్పుడు పోతపోస్తాడు లోహాన్ని. అలాగే నేనూ ముందు మా నాయకుడి కరచరణాద్యవయవ విన్యాసాన్ని వర్ణించి, తర్వాత కథలోకి వస్తా.

పొడుగు :—అయిదడుగుల ఏడంగుళాలు.

ఛాతీ :—34 అంగుళాలు.

బరువు:—130 పౌనులు.

అర్హత:—బి.ఏ. సీనియర్ చదువుతున్నాడు.

వయస్సు :—ఇరవై ఒకటి (మొన్ననే వచ్చాయి.)

ఇతర విషయాలు :— రెపరెపలాడే జుట్టు (చిన్న పిలకలుకూడా తరచు లేస్తూ వుంటాయి). లోతుకళ్లు. ఓమాదిరి కళ గలిగిన ముఖమే నడక అచ్చంగా 'పల్లెటూరి పిల్ల' లో నల్లరామ్మూర్తి నడక.

ఇతన్నిగురించి పూర్తిగా తెలుసుకోవాలంటే, స్థాలీపులాకన్యాయంగా, ఇతని జీవితంలోని ఒక్కరోజుని తీసుకుని, ఆనాటి దినచర్యనంతా పరిశీలిస్తే చాలు.

దినచర్య :—

రాంబాబు ఇంగ్లీషు తెలుగు పుస్తకాలు చాలా చదువుతూ వుంటాడు. ఏ రచయి[illegible] చెప్పింది ఒప్పుకోడు. ఒప్పుకొని అల[illegible] నడచుకొంటె తన వ్యక్తిత్వానికి భంగమట[illegible] ఏ రచయితనీ ధిక్కరించడు. అందరి[illegible] కలిపి సమష్టిగా వొప్పు కుంటాడు. తన[illegible] చదివే ఇంగ్లీషు, తెలుగు గ్రంథాలు, హి[illegible] రీలు, సైన్సులు, వేదాంత గ్రంథాలు[illegible] నవలలు, కథలు, చివరికి డిటెక్టివ్స్, అని[illegible] టిని ఏకంగాకలిపి గుండకొట్టి ముద్దచే[illegible] మింగి జీర్ణం చేసుకుంటాడు. పరస్ప[illegible] విరుద్ధములైన భావాలూ, సూత్రాలు[illegible] అనేకం వుంటాయి అతను గుండకొ[illegible] పుస్తకాల్లో. అవన్నీ లెక్కలేకుం[illegible] జీర్ణం చేసుకుంటాడు. పుస్తకాలు చదవట[illegible] మంచిదంటారు గనుక చదవా[illegible] అందుకే చదువుతాడు.

చలికాలం తెల్లవారుజామున 4 గ[illegible] టల సమయం. "ప్రకృతి చికిత్స" గ్రంథం తలక్రింద పెట్టుకుని, డాబాపై[illegible] ఆరుబైట చాపమీద దుప్పటి లేకుం[illegible] పడుకున్నాడు పక్క బ్రహ్మచా[illegible] పక్కనే నిద్రపోతున్న గడియార[illegible] ఒక్కసారిగా త్రుళ్ళిపడి లేచి గో[illegible] చేయటం ప్రారంభించేసరికి, ఒళ[illegible] మండి అలవాటుప్రకారం దానివో[illegible] నొక్కబోయింది రాంబాబు చెయ్యి. కా[illegible] అది దొర్లిపడి యింకా గోలచేస్తుం[illegible] సరికి యిహలేవక తప్పలేదు రాంబాబు[illegible] బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుని లేచేస[illegible] తలక్రింద ప్రకృతి చికిత్స గ్రంథ[illegible]

ప్రత్యక్షమయింది. 'ఎంత అపచారం జరి ంది' అని మనస్సులో లెంపలేసుకుని రేచి వే ప పుల్ల తో ప్రారంభోత్సవం సేశాడు ప్రకృతి వ్యాయామ చికిత్సకి.

దంతధావనానంతరం లంగోటీ బిగించి సనాలకి వుపక్రమించాడు "పద్మాసనం ప్రథమాసనం" అని మనస్సులో గొణు క్కుని లైటువేసి పుస్తకంతెరిచి ముందు పెట్టుకుని కాసేపు కుస్తీపట్టాడు. తర్వాత మయూరాసనం వేయబోయి బోర్లపక్క నగా పడ్డాడు. గడ్డం కొట్టుకు పోయింది. చక్రాసనం అని మొదలెట్టి వెల్లకిలా పడి నడుం విరక్కొట్టుకున్నాడు. "ఈ రోజు ంతమాత్రం చాల్లెద్దూ! మొదటి రోజునే న్నీ కుదరాలంటే ఎలా" అనుకుని పుస్తకం మూసేసి స్నానానికి లేచాడు. మంచు కురుస్తుంటే చలిలో గజగజ ణుకుతూ తలనిండా చన్నీటి స్నానం సేశాడు.

హమ్మయ్య స్నానం అయిపోయింది. అప్పుడప్పుడే సూర్యు డుదయిస్తున్నాడు. మంచుపొగ కరిగిపోతోంది. "సూర్యో దయాన్ని చూసి ఆనందించనివాడి బ్రతుకు రేనికి" అని ఎక్కడో చదివినట్లు జ్ఞాపకం. కాబట్టి తన "టైమ్‌టేబిల్" ప్రకారం తనిప్పుడు సూర్యోదయాన్ని చూసి ఆనందించాలి. ఆరుబైట కుర్చీ వేసుకుని కూర్చుని ఆనందించటానికి వుపక్రమించాడు. "ఆనందించటం అంటే ం చెయ్యాలి?" అనుకోగానే చటుక్కున జ్ఞప్తికి వచ్చింది. "ఓహో ఎంత మనో జ్ఞముగా నున్నది ప్రశాంత ప్రభాతం" అని గాయత్రీ మంత్రంలాగు తను పుస్తకంలోంచి బట్టీపట్టిన ప్రాతఃకాల వర్ణన అప్పచెప్పుకున్నాడు. "ఆ ఏమంత అందంగా వుంది లెద్దూ ప్రకృతి" అని మనస్సు ఏదో ప్రబోధించబోతే చటుక్కున దాని నోరుమూసి "ఛట్ ఎంత బాగా లేక పోతే యింతమంది యింత కవిత్వం రాస్తారు? ఎంత అపచారం బాగా లేదను కోవటం" అని బుద్ధి చెప్పాడు. 'టైం టేబిల్' ప్రకారం టైమ్ అయిపోయింది. 'హమ్మయ్య! ఆనందించేశాను. అయి పోయింది." టైమ్‌టేబిల్‌లో టిక్కు పెట్టేసుకున్నాడు.

తరువాత ఐటమ్-టిఫిన్ తీసుకోవాలి- "అరే అప్పుడే మరిచిపోయానేమిటి! ఈ రోజునుంచీ అపక్వాహారం మొదలు పెట్టాలి కదూ!" అనుకుని ఒక అర్ధ శేరు పచ్చిపాలు గడగడా తాగేశాడు. కాలేజీకి వెళ్ళటానికి యింకా గంటన్నర టైముంది. ఈలోగా పాఠాలు చదువుకోవాలి. ఎకనా మిక్సు, పొలిటిక్స్. మొదలయినవి మొత్తం పది సబ్జక్టు లున్నాయి. గంటన్నరని పది పెట్టి భాగిస్తే 9 నిమిషాలు వస్తుంది. పుస్తకాలు అన్నీ దగ్గర పెట్టుకొన్నాడు. ఒక్కొక్క సబ్జక్టూ తొమ్మిదేసి నిమిషాల చొప్పున చదవటం ప్రారంభించాడు. గడి యారం చూసుకుంటూ ఖచ్చితంగా సెక నులతో సహా 9 నిమిషాలు కాగానే, ఫుల్

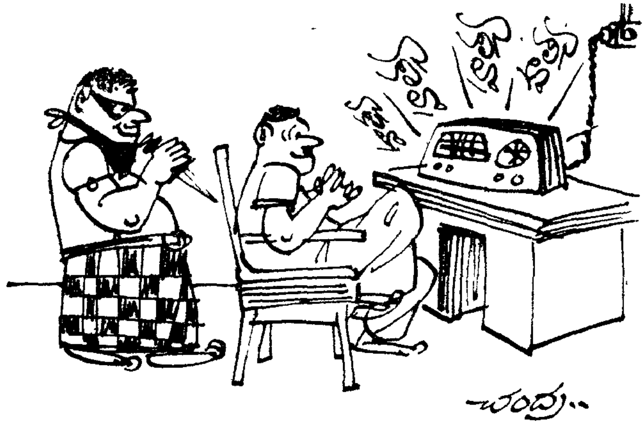

స్టాప్ రాకుండా వాక్యం మధ్యలో వున్నా. యింకా మెదిత్తే ఒక పదంలో కొన్ని మిగిలిపోయినా సరే, "టక్" మని పుస్తకం మూసేసి యింకో సబ్జక్టు తీస్తాడు.

చదువు అయింతర్వాత కాలేజీకి బయల్దేరాడు, కాలినడకన. వాహనాలుఎక్కడం అతని స్వభావానికి విరుద్ధం. నడుస్తుంటే రెండుపాదాలు ఒకదాని కొకటి రాసుకుంటూ వుంటాయి. అలా రాసుకున్న చోట బూటుఅరిగిపోయి తెల్లగావుంటుంది రంగుపోయి. ఇటువంటివన్నీ చెబితే రాంబాబు, 'అబ్బబ్బ! మీ కెప్పుడూ నాపైనే వుంటాయి కళ్ళు. నేనేంచేసినా వింతే మీకు. చిన్నపిల్లలు తోలుబొమ్మల్ని చూసినట్లు అట్లా ఎగాదిగా చూస్తారేం నన్ను!" అని విసుక్కుంటాడు. చూపినకొద్దీ యిటువంటివి చాలా కనిపిస్తాయి గానీ, మైక్రోస్కోప్‌తో చూపినట్లు, అంత నిశితంగా

ప్రతిదాన్నీ పట్టించుకోకూడదు మనం
తర్వాత మధ్యాహ్న భోజనం, రెండు పె
పెద్ద దోసకాయలూ, ఒక కొబ్బరికాయ
కాసిని అరటిపళ్ళు. అతని మిత్ర
బృందంలో ఒక "పక్కా అపక్వారిస్టు"
వున్నాడు. ఆతను ఇతనికి గురువు
విషయంలో, మధ్యాహ్నంపూట అ
ఉప్పుడూ తీరిక సమయాల్లో విజ్ఞానసవ
పార్జనార్థం కాలక్షేపానికి నవలల్లాంటి
చదువుతూ వుంటాడు. కళ్ళు మూసుకు
పుస్తకం సగంలో ఏదో పేజీతీస్తా ఒ
పదంలో సగంలో ప్రారంభమైనా స
పేజీ వెనక్కి తిప్పకుండా అక్కణ్నుం
చదవటం ప్రారంభిస్తాడు. పుస్తకం వెన
నుంచి కొన్ని పేజీలు ముందునుం
కొన్నిపేజీలు, విడివిడిగా కొన్నీ. మొ
నికి ఎల్లాగయితేనేం అన్ని పేజీలు చ
వేస్తాడు. "అమ్మయ్య! ఒక పుస్తక

దివేశాను'' అని టిక్కు పెట్టేసుకుం ాడు. "మనకి విజ్ఞానం ప్రధానంగావి థ ఏదయితే నేం? అంతా చదివాంగదా'' ంటాడు. రాత్రిళ్ళు వెన్నెల వృధాపోసీ ాడదని రెండు మూడు మైళ్ళు నడుస్తాడు. రధ్యానంలో కనీసం రెండు మూడు ోజుల కొకసారైనా రోడ్డు పక్కన ునిసిపాలిటీ వారి గోతులో పడుతూ ుంటాడు. "ఛీ నాన్సెన్స్'' అని దులి పేసుకుంటాడు.

చివరికి యిహ పడుకోబోయే ముందు డైరీ రాస్తాడు. అతని డైరీని అచ్చు వేయిస్తే బావుండు ననిపిస్తుంది. "టెలి గ్రామ్స్'' భాషలా వుంటుందది. స్థలా ావంవల్ల మచ్చుకు కొన్ని మాత్రం ాస్తున్నాను.

అతని డైరీ

ునవరి 1:

1. అంగన నమ్మరాదు....

(భాస్కర శతకం)

2. అబలల జూచి....

(భర్తృహరి శృంగారశతకం)

3. ఒకతెకు జగములు వడకును....

(ఈ మూడు పద్యాలు రాసుకున్నాడు. ాటి క్రింద ఒక అరడజను ఇంగ్లీషు ొటేషన్లు రాసుకున్నాడు. ఆడవాళ్ళను ఏరించినవి)

జనవరి 16: "రాముడు ఆరాధ్య ్వము. ఆరోగ్యవంతుడు. ఆజాను ాహుడు. విశాల వక్షస్కుడు. నిరంతర సంతోషి. ధైర్యం కావాలి. నాకింకా ధైర్యంలేదు బాగా.''

ఫిబ్రవరి 5: "నిజంగా కష్టం సుఖం అనేవి ఏమిటి? అని సందేహం. మంచి వల్ల అంతరసుఖం, బాహిరకష్టం, చెడు వల్ల అంతరదుఃఖము, బాహిరసుఖం. ఆలోచనా శక్తి జనితములైన సైన్సు కాని వేదాంతముగాని నమ్మదగినవి. పుస్త కములేని రాజునింట పుట్టుటకంటె, పుస్త కముగల పేదయింట జన్మించుటకు నే నిచ్చగింతును. సంస్కారం అనేది ఆలో చనల రకరకాల పరివర్తన.

ఫిబ్రవరి 27: "ఒక సెకండు, ఒక వ్యక్తి, ఒకభావం, వీటి సముదాయము సమస్త చరిత్రకు మూలకారణం. దబా యింపులకు లొంగవద్దు. భయపడి ఏ పనీ చెయ్యకు. మైసూర్ కేఫ్‌లో స్పెషల్‌గా చేసిన, పులిహారతో, స్వీటుతోనూ సుష్టుగా భోంచేశాను. ఈ రోజులు హాయిగానే వున్నట్లున్నాయి. డబ్బుంటేసరి, ఏ పనీ చెయ్యనక్కరలేదు.''

మార్చి 12: "నా జీవితంలో నేను నిర్మించుకున్న ఆశాసౌధాలను చేరకపోతే ప్రస్తుతజీవితం నిస్సారంగానే వుంటుంది. దేశమాత పాదాలముందు ఒక మహా వ్యక్తిగా రాంబాబు ప్రాణాలు వదలాలి. మిలటరీలో చేరి చనిపోవాలని వుంది. కొన్ని విషయాలు తలుచుకున్నప్పుడు, అసమర్థపు ఆడంగి ఏడుపు వస్తుంది. మేఘావృతంగా వుంది ఆకాశం. గాలి

మెస్తోంది. వాన రావచ్చు. రాత్రి 9 గం.''

మార్చి 29: ''చాందా-కలపకు ప్రసిద్ధి. మధుర—పుణ్యస్థలం.

దేవునికి సాధ్యం కాని పనేదీ లేదు. దేవుడంటే శక్తి. అఖండశక్తి. ఇంతకూ సారాంశ మేమిటంటే. దేవుడు మనిషిలో వున్నాడు కనుక అతనికి సాధ్యం కాని దేదీ లేదు. ఆదర్శంవేపు యింకా పురోగమించటం లేదు నేను.''

ఏప్రిల్ 2: హాస్యం అనేది మానవ జీవితానికి ప్రధానమైనది. అందులో తక్కువ ఎక్కువ రకాలున్నాయి. నిశిత హాస్యధోరణి బాగా ప్రాక్టీస్ చెయ్యాలి. ''పెండ్లి అయింతరువాతా కాకముందా? ఎప్పుడు ఎక్కువ సుఖం!'' అనే శీర్షిక క్రింద సంతకాలు సేకరించా లనుకొన్నాను. 40 ఏళ్ళు దాటింతర్వాత పెండ్లి చేసుకోవాలని నా మతం—

అలవాట్లు - పొరపాట్లు

కాంబాబులో జీర్ణించుకు పోయిన కొన్ని అలవాట్లను చూస్తే నవ్వొస్తుంది. జాలివేస్తుంది. ఇంటికి రాగానే బట్టలు విప్పి జాగ్రత్తగా మడతపెట్టి. పెట్టెలో పెట్టేస్తాడు. వాటినే అస్తారపదంగా మళ్ళీ తీసి యిస్త్రీ వాటిలాగానే వాడుకుంటాడు. చూసేవాళ్ళందరికీ ఆశ్చర్యంగావుంటుంది. పెట్లోంచి తీస్తున్న యిస్త్రీబట్టలు అలా మాసివుంటాయేమని. ఎంత మాసినా వాటిని అలాగే పెట్లో పెడతాడు. అలాగే తీసి చాకలాడికి వేస్తాడు. పాంటుకి వెనక బాగా మాసిపోయాంతరువాతగాని. ''టక్'' చెయ్యడు. నడుస్తుంటే చేతులు పాంటుకి రాసుకుని నల్లబడతాయి. లేకపోతే ఒక్కొక్కప్పుడు యిస్త్రీ బట్టలు వేసుకుని పడుకుంటాడు, వాటితోనే అలాగే లేచి కాలేజీకి వెళ్తాడు. విసుగు పుట్టిందంటే తెల్లగా శుభ్రంగా వున్న బట్టలని కూడా చాకలికి వేస్తాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు ''టక్'' చేసుకుని బూటు వేసుకుని నిద్రపోతాడు. రాత్రిళ్ళు చాకలి బట్టలు చింపుకొస్తే నానా చీవాట్లూ వేస్తాడు. వాడికి యితని సంగతి బాగా తెలుసు. ''లేదండీ అయ్యగోరూ. మీ దగ్గరే చిరిగాయండీ'' అంటాడు. ''ఓహో ఆలాగా! చెప్పవేం మరి! యింత సేపట్నుంచీ'' అని అవి వాడి కిచ్చేస్తాడు ''చింపానుగావును. ఎప్పుడో ఏ మేకుకో పట్టుకొని చిరిగివుంటాయి'' అనుకుంటాడు మనస్సులో. ఇలా చాకళ్ళు ఎన్నిసార్లు మోసం చేశారో అతన్ని. ఇహ చిరిగిన వాటిని కుట్టించటానికి దర్జీదగ్గరకు వెడితే వాడు బేడతో పోయేదానికి రూపాయి తీసుకుంటాడు. ఇతన్ని చూసి మనస్సులో నవ్వుకొని ''అమెరికన్ ఫోల్డుబనానే సాబ్'' అంటాడు. ''ఓహో! అల్లాగా సరేలే'' అని రూపాయి యిచ్చేస్తాడు. ''ఇంకా నయం విన్న ఇంకోడు రూపాయిన్నర అడిగాడు. ఫరవాలా మనకే లాభం!'' అంటాడు. ఎప్పుడూ చవకబారు పిల్కువి కొంటాడుగాని, కాటన్‌దుస్తులు మాత్రం అసలు కొనడు. అవి నెలకే

చిరిగిపోతాయి. "అత్తమ్మ మరి సిల్కువి తొందరగా చిరగవు" అంటాడు. అందుకని చిన్నపిల్లలని బజారుకి తీసుకెళ్లి కొనిపెట్టినట్లు, యితనికి అన్నీ మేము కొనిపెట్టాలి.

ఇంగ్లీష్, హిందీ, తెలుగు గ్రంధాలు రకరకాలు కలగలుపుగా ముద్దచేసి మింగేవాడవటంవల్ల అతను మాట్లాడే భాషకూడా అట్లాగే వుంటుంది. మూడు భాషలూ కలిపిన ఒక వింత భాష మాట్లాడుతూ వుంటాడు పొరపాటున. ఒకసారి క్లాస్‌లో లెక్చరర్‌తో మాట్లాడుతూ "ఐ హేవ్ దేఖెన్ సార్" అన్నాడు. లెక్చరర్‌తోపాటు క్లాస్ అంతా గొల్లుమంది. ఎందుకు నవ్వుతున్నారో అర్థం కాలేదు రాంబాబుకి. వాళ్ళకింకా సందేహంగా వుందేమోనని యింకా గట్టిగా, "నిజం సార్, విత్ మై ఓన్ ఐసండీ" అన్నాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు "ఐయామ్ గోతాహుః" అంటాడు.

అతనికి యింకా కొన్ని విపరీతమైన అలవాట్లున్నాయి. వేసవికాలంలో రాత్రిళ్లు, బనీను, చొక్కా, పైన స్వెట్టరూ, దానిపైన వాళ్ళ ముత్తాతగారి కోటూ (యిస్త్రీ చేయిస్తే కాలేజీకికూడా వేసుకుని వెళ్ళచ్చుట) తొడుక్కొని, పైజామా వేసుకుని దానిపైన దుప్పటి కప్పుకుంటాడు. చలికాలంలో గజగజలాడించే చలిలో ఆరుబైట దుప్పటి లేకుండా పడుకుంటాడు.

రాంబాబు సైకిలుతొక్కే దృశ్యం చూసితీరాల్సిందే కాని వర్ణించ నలవి కాదు. ఎప్పుడు చూసినా "ఇహ అయిపోయింది, పడిపోతున్నాడు" అనే అనిపిస్తుంది. హేండిల్ ఒణుకుతూ వుంటుంది. ఈ సిటీలో లేనిపోంది ఏ బస్సుకింద పడతాడోనని అతనికంటె మా కెక్కువ భయంగా వుంటుంది. పైకి మహాదర్జాగా మాట్లాడతాడు. "రాంబాబూ జాగ్రత్త, పడతావ్, అలా తొక్కుతావేం" అంటే "పడాలనే గదా" అంటాడు. అతనికీ అనుమానమే పడతానని. అందుకని "ఈ రోజు ఎవరికైనా డాష్ కొట్టాలోయ్" అంటాడు ముందుగానే. ఎక్కడయినా పడితే దులుపుకొంటూ లేచి "అమ్మయ్య! పడ్డాను. అయిపోయింది. చూశావా ఎంత తమాషాగా పడ్డానో" అంటాడు.

పూర్వజన్మ సుకృతంవల్ల అతని పాట వినే భాగ్యం నాలాంటి బహు కొద్దిమందికి మాత్రమే లభించింది. 15 ఏళ్ళ క్రిందటి సినిమాల్లో పాటలు, ఇప్పటి సినిమారాగాలు పెట్టి ఒకవిధమైన వింతధోరణిలో పాడుతాడు.

ఆదేరాగమో, అసలు సంగీతమవునో కాదో, అది పాటో వచనమోకూడా తెలీకుండా పాడతాడు. అయితే చాలా రహస్యంగా మాత్రమే పాడుకుంటాడు. బుద్ధిపుడితే రెండు సినిమాలు చూస్తాడు. లేకపోతే నెలకి ఒక్కటికూడా చూడడు. మంచి పిక్చరని ఎంత చెప్పినా వెళ్ళడు.

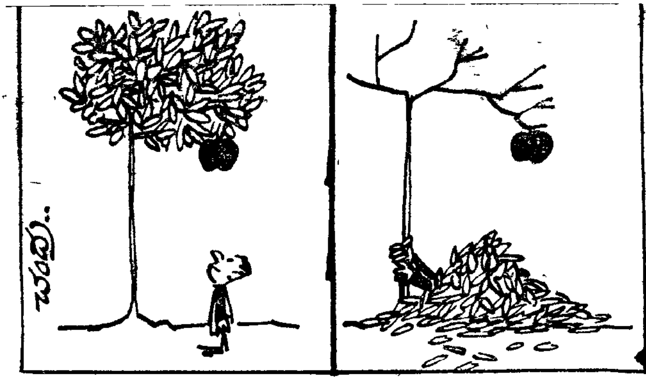

ఇతని స్నేహభాగ్యం కలిగినందుకు మేమెంతో అదృష్టవంతులము.

నేను తన కథ రాస్తానని చెప్పేసరికి శాంబాబుకి యెక్కడలేని ఉక్రోషం వచ్చింది. తన ప్రవర్తన పూర్తిగా మార్చెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్నాడు అందుకని యీమధ్య చాలా దర్జాగా మాట్లాడటం నేర్చుకుంటున్నాడు. ప్రతిదాన్నీ నిర్లక్ష్యంగా లెక్కలేనట్లు చూడటం, దర్జాగా నడవటం, తెలుగు మానేసి అందరితోనూ యింగ్లీషులో మాట్లాడటం ప్రారంభించాడు: మాటకు ముందు "టకటకా" అంటం నేర్చుకున్నాడు: అమాంతం 'వలపుల మిటారి' అనే కామిడీ, 'భయంకర అగ్నిపిశాచం' అనే ట్రాజిడీ రాసేసి పెట్టె అడుగున దాచేశాడు. ఈ కాలంలో ప్రతివాడూ ఎవరో ఒక అమ్మాయిని 'లవ్' చేసేస్తుంటే తనేనా అంత తక్కువ తింది! ప్రతి కుఱ్ఱాడికి కనీసం ఒక్క ప్రేయసైనా లేకపోవడం సొసైటీలో గ్రేట్ ఇన్‌సల్టు యీనాడు. కాబట్టి తనిప్పుడు అర్జెంటుగా టకటకా ప్రేమిం చెయ్యాలి ఎవర్నన్నా అనుకున్నాడు ఎవర్ని ప్రేమించడం అన్నది పెద్దసమస్ అయి కూర్చుంది. రెండుమూడు రోజుల వరకూ ఏ అమ్మాయి దొరకలేదు. అవున మరి! తనలాంటివాడికి తగిన ప్రేయసి దొరకటం మాటలా మరి. "అ ... అయినా ఏమిటి ఇంత ఆలోచన ఎవర్నో ఒకర్ని చూసి ముందు లవ్ చేసేయక ఏమిటి తటపటాయింపు. ముందు ప్రస్తుతాని ఎవర్నో ఒకర్ని చేసేస్తే తర్వాత తీరబడిగా మంచిదెద్దా చూసుకోవచ్చుగా" అనుకునేలోగా చటుక్కున ఐడియా మె సింది మెరుపులా "ఎడిపినట్లే వుంది నామతి మండిపోనూ! ఉయ్యాల్లో పిల్ల పెట్టుకుని ఊరంతా వెతికిందట నాలాంటి ఒక యిల్లాలు. శుభ్రంగా యింటాయన కూతుర్ని పెట్టుకుని ఏమిటీ ఆలోచనల తనకి ఇంకా ఒక్క క్షణంకూడా లేట చెయ్యకుండా లవ్ చెయ్యటం మొ లెట్టాలి. అయిందేదో అయిపోయింది

'ఆలస్యం అమృతం విషం' అన్నారు. ఎవరూ చెయ్యకవ ందు పెందరాలే తనే ముందు ప్రేమించేస్తే తీరిపోతుంది బెడద" అనుకున్నాడు. సగం తేలిక పడింది హృదయం.

ఇక ప్రారంభోత్సవం చేయటమే తరువాయి, వెంటనే ఒక కొబ్బరికాయ తీసుకొచ్చి 'స్టెప్ నంబర్ వన్" అంటూ నేలకేసి కొట్టి నీళ్ళు గడగడ తాగేశాడు. ముక్కలుకొట్టి బోలెడు (అంటే వాళ్ల తినగా వాళ్లక్కయ్యకూడా పెట్టడానికి సరిపోయేన్ని) ఆ అమ్మాయి చిన్నచిన్న తమ్ముళ్ళకి చెల్లెళ్ళకి పెట్టేశాడు. దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకున్నాడు. ఒక గంటయేసరికి ఒకపిల్ల యితని గదికివచ్చి "మీదగ్గర పెన్సిలుందా?" అనడిగింది. "రైటో ప్రారంభించిన వేళావిశేషమేమిటో గాని ఒకటకా ఝంఝామారుతంలా సాగి పోతోంది లవ్. వాళ్లక్కయ్యే పంపి వుంటుంది". "ఉబ్బి తబ్బిబ్బై. రబ్బరు కూడా కావాలా?' అని బ్లేడ్‌తో పెన్సిల్ ముక్కు చెక్కి రబ్బరుతోసహా యిచ్చి పంపేశాడు.

"స్టెప్ నంబర్ టూ" అని నెమ్మదిగా చిన్నపిల్లలని మంచి చేసుకున్నాడు. వాళ్లకి బిస్కట్లు. వేరుశెనక్కాయలు, బ్లేడులూ, రబ్బరుముక్కలు ఇవ్వడం మొదలు పెట్టాడు. పొద్దున పూటా, సాయంత్రం పూటా బయటికి వెళ్ళేటప్పుడు పిల్లలకి టాటా' చెప్పి వెళ్ళేవాడు. వాళ్ళకోసం సిగరెట్టు పెట్టెల్లోని తగరాలు పోగు చేయటం మొదలెట్టాడు వీధుల్లో. బిచ్చా లాడుకొనేందుకు పాత సిగరెట్టు డొక్కు లిచ్చేవాడు. సినిమాపేపర్లు తెచ్చేవాడు. అబ్బే ఎంతచేసినా "రాంబాబు ఎంతో మంచివాడు. మాకు బోళ్ళన్ని తమాషాలు యిస్తాడు." అని వాళ్ళక్కయ్యతో చెప్పటంలేదు పిల్లలు. తను ఎన్ని స్టెప్‌లు ఎక్కినా ఆమెమాత్రం ఒక స్టెప్ అయినా దిగటంలేదు తన సింహాసనంమీంచి. తను పిల్లలకి చదువుకునేందుకిచ్చే నవలల్లో ఎంత వెతికినా ఒక్క కాగితమ్ముక్కైనా వుండంలేదు. తనెంత చూసినా లెక్క లేనట్లు దర్జాగా వెళ్ళిపోతుంది గాని ఒక్క సారైనా తనవైపు తల తిప్పందీ?

ప్రకృతివ్యాయామం మరింత జోరుగా సాగిస్తున్నాడు. టొమాటోలాంటి పళ్ళు విపరీతంగా తింటున్నాడు. ఏరోజు కారోజు ఛాతీ ఎంత పెరిగింది కొలుచు కునేందుకు ఒక టేప్ కొనితెచ్చి మా కెవ్వరికి కనపడకుండా రహస్యంగా తన పెట్టె అడుగున దాచాడు. ఇలా రోజులు గడచిపోతుండగా ఒక దుర్ముహూర్తాన యింటాయన మేడపైన రాంబాబు గదికి వచ్చాడు. లంగోటీ బిగించి సర్వాంగాసనం వేస్తున్న రాంబాబు అదిరిపడి లేచి బట్టలేసుకున్నాడు. "ఇదుగో అబ్బాయ్! మీరు సెలవలకి యింటికి వెళ్ళేటప్పుడు కాస్త మీ గది తాళంచెవి యిచ్చి వెళ్ళండి. వచ్చేనెల్లో పిల్ల

పెళ్లొకటి తలపెట్టాము. ఆః పరేగాని మీ నాన్నగారి అడ్రసు చెప్పు: శుభలేఖ పంపించాలి'' అన్నాడు చల్లగా. ఎదురుగ్గా ఆయన లేకుండా నేనొక్కణ్ణే వుంటే స్మృతితప్పి నిలువునా పడిపోయేవాడే, నేను పట్టుకునేవాణ్ణి.

అనుకున్న ప్రకారము పై నెలలో సలక్షణంగా జరిగిపోయింది హీరోయిన్ పెళ్లి విలన్‌తో. పైగా పెళ్లి తన కళ్లారా చూడాలిసొచ్చింది. వద్దంటే వింటేనా నాన్నగారు. బలవంతాన లాక్కెళ్లారు పెళ్లికి. పిల్లలంతా అతన్ని చుట్టుముట్టి, ''రాంబాబూ మాకు తగరాలివ్వవ్'' అని అడుగుతూంటే ఒక్కొక్కళ్ళనీ పూచి పుచ్చుకుని కొట్టాలనిపించింది రాంబాబుకి. అవును మరి అనిపించదూ. లేకపోతే మరీ విధి అంత అన్యాయం చెయ్యటమా. రాంబాబు కృంగి కృశించిపోతున్నాడు బెంగతో. అసలు వాళ్ళకిచ్చినవన్నీ లాక్కుందా మనుకున్నాడు పోనీలే. ఇంకా ఆ అమ్మాయి మంచిది కాబట్టి తను ప్రేమించకపోయినా, ఇన్నాళ్ళూ తనని ప్రేమించనిచ్చింది.

ఉపసంహారం

''తీరా చేసి యిదా నువు చేసేది, విషేపంలాంటి రాంబాబు కథని యింత అన్యాయంగా, ఘోరంగా నట్టేట్లో ముంచి ట్రాజెడీ చేస్తావా పాపాత్ముడా'' అని నన్ను తిట్టకండి తొందరపడి. చివరిదాకా వినండి. నేనంత బుద్ధి తక్కువవాణ్ని కాదు, రాంబాబు చరిత్ర విషాదాంతంగా పర్యవసించటం అతని వ్యక్తిత్వానికే భంగకరం. చరిత్రకే ఇన్‌సల్టు. అసలు అసలు సంగతి చెప్తాను వినండి. ఈ విధంగా రాంబాబు, దుఃఖాక్రాంతచిత్తుడై యుండ ఒకనాడు అతని ఆత్మ ప్రబోధించింది. ''ఈ కలియుగంలో, అందులోను ఈ 20-వ శతాబ్దంలో ఒకళ్ళ కోసం ఇంతగా బాధపడటమా: ఈమె కాకపోతే యీమె తలదన్నేది ఇంకొకతె. ఆమె కాకపోతే మరొకతె. ప్రేమించటానికి తనవంటి పవిత్రహృదయం వుండాలిగాని ఆడపిల్లలకి తక్కువా: కావలసినంతమంది. అసలు ఆ మాటకొస్తే తనని ప్రేమించలేక పోవటం వాళ్ళఖర్మగాని తన ఖర్మగాదు. తనవంటి పవిత్ర ప్రేమవాళ్ళకి వెయ్యి జన్మలెత్తినా దొరుకుతుందీ. పోనీలెద్దూ అయిందేదో అయిపోయింది. దానికోసం అనవసరంగా బెంగెట్టుకోక, సలక్షణమైన పిల్ల నింకోదాన్ని చూసుకో'' అని. ఈ దివ్య ప్రబోధంతో రాంబాబు జ్ఞాననేత్రం తెరుచుకుంది.

ఎవర్ని లవ్ చేయాలి. మళ్ళీ ప్రారంభమైంది సమస్య అసలు వ్యవహారమే మొదటి కొచ్చిందాయెను. ''స్టెప్ నంబర్ వన్ ఎలా ప్రారంభించాలి.'' అనుకున్నాడు. పూర్వస్మృతి కలిగి వుసూరుమన్నాడు. కష్టపడి చదివి రాసిన పరిక్ష ఫైలయితే, పాఠాలు మళ్ళీ

మొదటినుంచీ చదవాల్సివస్తే కుర్రాడికి ఎంత విసుగు, నిరుత్సాహం కలుగుతుందో అలా వుంది రాంబాబుపని. "మొత్తానికి ఆ ప్రేమభంగం పెద్దదెబ్బే సుమా!" అనుకున్నాడు. వైకుంఠపాళీలో అదేదో పెద్ద పాము నోట్లో పడినట్లయింది తనపని. చివరికి మంచి ఐడియా తట్టింది. ఈసారి ఐడియాకి మాత్రం తిరుగు వుండదు గ్యారంటీగా. తన పవిత్రమైన ప్రేమని అనవసరంగా వాళ్ళకీ, వీళ్ళకీ ఎవరో పరాయి ఆడపిల్లలమీద పారబోయ దలచుకోలేదు యీసారి తను. ఖచ్చితంగా వూరు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వచ్చారు. కావలసినంత కట్నంకూడా యిస్తాడు. ఇంకేంలోటు అందుకని తనప్రేమని సరాసరి ఆమెమీదే ఒలకబోస్తే మంచిది. మర్నాటినుంచి "స్టెప్ నెంబర్ వన్" అని మొదలెట్టాడు. రోజురోజుకీ కార్యం సానుకూలమవుతోంది. రాంబాబు నెగ్గాడు. తన ప్రేమని పొందేందుకు యీ పిల్లకున్న అర్హత మిగతావాళ్ళకెక్కడిది — ఇంతవరకూ జరిగింది కథ. ఇంకా పెళ్ళికాలేదు.

భరతవాక్యం :—